

I.Sygn. akt IV U 298/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 listopada 2018 roku w Ś.

sprawy z odwołania **E. S.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...)roku w ten sposób, iż przyznaje powódce E. S. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy od daty zakończenia zwolnienia lekarskiego.

UZASADNIENIE

Powódka E. S. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że nie zgadza się z opinią i decyzją ZUS.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wskazując, że orzeczeniem z 28 VII 2017 roku komisja lekarska ZUS orzekła, że stan zdrowia odwołującej nie uzasadnia przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

W toku postępowania

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka od 27 stycznia 2017 roku do 30 czerwca 2017 roku była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 lipca 2017 roku ustalono, iż powódka nie jest niezdolna do pracy, stwierdzając jednocześnie brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: akta ZUS – w załączeniu

Powódka po wyczerpaniu zasiłku chorobowego nie była zdolna do pracy, leczenie i rehabilitacja rokują powrót zdolności do pracy w ciągu 12 miesięcy od daty zakończenia zwolnienia lekarskiego.

Dolegliwości bólowe w okolicy stawu łokciowego powodują, że powódka nie jest w stanie złapać przedmiotu i pewnie go trzymać. Leczeniem w takim przypadku jest zabieg nacięcia przyczepu prostowników ręki, który daje bardzo dobre wyniki.

Dowód: opinia biegłego ortopedy-traumatologa k. 97-98

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 18 ust 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2017r. poz. 1368), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Jednocześnie przysługuje ono przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy (art. 18 ust. 2 ustawy).

Bezspornym było, że w okresie od 27 stycznia 2017 roku do 30 czerwca 2017 roku była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Sporne pozostawało, czy po zakończeniu zwolnienia lekarskiego powódka jest nadal niezdolna do pracy.

W sprawie początkowo dopuszczono dowód z opinii neurologa, który wskazał w swojej opinii, że powódka była zdolna do pracy po zakończeniu zwolnienia lekarskiego, wskazując, że zaburzenia depresyjne powinien ocenić biegły psychiatra. Powódka zgłosiła zastrzeżenia do powyższej opinii, zaś biegła podtrzymała opinię.

Biegły psychiatra wskazał, że w zakresie reprezentowanej przez biegłego specjalności powódka nie może zostać uznana za niezdolną do pracy po wyczerpaniu zasiłku chorobowego.

Powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy wskazując, że od 2015 roku do chwili obecnej leczy się u ortopedy.

Biegły ortopeda-traumatolog wskazał w opinii, że powódka po wyczerpaniu zasiłku chorobowego nie była zdolna do pracy, leczenie i rehabilitacja rokują powrót zdolności do pracy w ciągu 12 miesięcy od daty zakończenia zwolnienia lekarskiego. Biegły podkreślił, że dolegliwości bólowe w okolicy stawu łokciowego powodują, że powódka nie jest w stanie złapać przedmiotu i pewnie go trzymać, zaś leczeniem w takim przypadku jest zabieg nacięcia przyczepu prostowników ręki, który daje bardzo dobre wyniki.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii biegłego ortopedy-traumatologa jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Tym samym ustalając stan faktyczny Sąd nie oparł się na opinii neurologa i psychiatry. podkreślić należy, że każdy z tych biegłych wydawał opinię w zakresie swojej specjalizacji. Fakt, że z uwagi na stan zdrowia psychicznego czy schorzenia neurologiczne powódka jest zdolna do pracy, nie wyklucza, że z powodu schorzeń ocenianych przez ortopedę zdolna do pracy nie jest. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególnie kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Mając powyższe na uwadze, uznając opinię ortopedy-traumatologa za wyczerpującą oddalono wniosek ZUS o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżoną decyzję.